

1-ий дешевий сезон тільки до 15. червня
ЛІКУВАННЯ ричалтом Зл. 155.—
інформції:

ІВОНІЧ-ЖИВЕЦЬ

Як голова румунського уряду, виконав прем'єр о. Мирон Крістія своє завдання блискуче: скріпив та поблагословив і так постійно зміцнюваний серією обосторонніх візитів румунсько-польський союз. Вранішня, яке він залишив в кермунючих кругах столиці — дуже політичне, бо побут патріярха Мирона відбивав від шаблону подібних дипломатично-куртуазійних відвідин. Вітаючи рідкого гостя, польський прем'єр ген. Складковський під час урочистого обіду сам підкреслював, що патріярх Мирон, шеф уряду, заприязненого з Польщею народу, резитує митрополита автокефальної Православної Церкви у Польщі. На ті слова польського прем'єра, патріярх Мирон відповів де делікатнішим висловом, кажучи м. і. „прошу Боже Провидіння зіслати благословення на Польщу та обдарувати всіх її громадян багатими дарунами...“

Резумуючи: візита румунського патріярха укоронувала — що підкреслювали особливо сильно (сильніше ніж їхні польські товариші) прибулі чільні румунські редактори, — політичний польсько-румунський союз і хто зна, чи з недалекому майбутньому не вплине на зміну

дотеперішнього підходу рішальних кол до православних справ. Очевидно: це ще вилами по воді писане, але й невиключене...

Щодо офіційної частини побуту патріярха Мирона — привітання на двірці, відвідин, складення вінка на могилі Незнаного Вояка і т. д. — то це річ другорядна. До трафаретного характеру таких парад долучилась цим разом своєрідна екзотика — духовних одягів та церковних віданак головного гостя і його počoty. Центральними точками програми побуту патріярха були церковні відправи у православному соборі на Празі: урочистий молебень у суботу та архіерейська Служба Божа в неділю. Патріярх Мирон, відповідаючи на привітальне слово митр. Діонізія, закликав м. і. до боротьби „з найбільшими ворогами християнства: атеїзмом, комунізмом і масонерією“. Велика шкода, що Польське Радіо не подумалося (чи намісне не вважало за потрібне, мабуть у зв'язку з Гриньками та Ланівцями) трансмітувати з православного собору величаве богослуження з чудовими хорами та проповідями митроп. Діонізія та румунського патріярха і прем'єра Мирона.

Між делегаціями, що відвідали румунського гостя, були також делегації від українського православного населення з Волині та Холмщини. Чи розмова мала веселі і погідний характер — можна сумніватися, але що там напевне не забракло — то це не підлягає сумнівові.

КТВ.

Складаючи впродовж року щотижнево

по вол. 13-10	виїждиш на місячний побут до Берліна
• • • 12-90	• • • Відня
• • • 15-90	• • • Міяно
• • • 15-15	• • • Парижа

пром-банк

Львів, Гродзкіх 1. I. п.

Тел. 292-15 і 200-15

заплатить Тобі один день побуту за кордоном, як щодитимеш в ньому послідовно на виїзд.

Чехословаччина на випадок війни.

ЗБРОЙНІ СИЛИ ЧСР ТА ЧЕСЬКІ СТРАТЕГІЧНО-ПОЛІТИЧНІ КОМБІНАЦІЇ.

Чехословаччина оточена неприязними державами, що лише чекають відповідної хвилини, щоб проти неї виступити. На 4.000 км. кордону лише 200 км. кордонів такі, що від них не грозить ніяка небезпека, а саме кордон з Румунією. Крім того, етнографічна ситуація Чехословаччини, що має значну кількість недоволених національних меншин, надзвичайно некорисна.

На кордоні Німеччини проти Чехословаччини розташовані чотири німецькі корпуси і 4 танкові дивізії спрямовані на північ гірські переходи на кордоні Німеччини та Чехословаччини. У віддалі 200—400 км. від Праги є 75 німецьких летовищ, з того 30 у віддалі ледве 200 км.

Які сили та інші боєві засоби є в розпорядженні чеського генерального штабу? За „Військовим інформаційним підручником Ліги Націй“ чехословацька армія нараховує 7 армійських корпусів: 2 корпуси розташовані в Чехії, 2 на Моравії, 2 в західній Словаччині й 1 корпус у східній Словаччині та на Закарпатті.

Чисельний склад армії мирного часу коло 200.000 вояків. Старшинський кадр трохи більший, як 10.000 голов; себто переоснащено 1 старшина на 20 вояків. На випадок війни кількість піших дивізій може потроїтися (якщо, очевидно, була б змога перевести поступену мобілізацію), танкова група досить сильна, а кількість військових літаків значна. Уся повітряна флотія складається з 700 літаків першої класу та 750 літаків резерви. Військовий матеріал першорядної якості: фабрики Скоди відомі у світі. Вишкіл побудований на мішаний франко-німецькій системі. Здаючи собі справу з своєї геополітичної ситуації, чеський уряд веде систематичну оборонну пропаганду: дух Швейка — мовляв — був можливий тільки у чужій і чехам ворожій австрійській армії!

Як подає „Ланінг Стандард“, чехи укріпили 24 гірські переходи, поставили ще 5 нових летовищ, з них близько німецького кордону 3. та по одному на польському та мадлярському кордонах. Американський часопис „Ворлд Геральд“ лише про чеську „мажноту лінію“, що складається з більш, ніж 1.000 малих цементних і сталевих фортифікацій, залучених тунелями, які можна натиском гудина сполучувати або розділювати, відповідало до ситуації на фронті. Підземельні форти мають разом гарнізон з 70.000 вояків і за 24 години можна цей гарні-

зон збільшити до 1/4 мільйона вояків. Окремі потяги доїжджають до тих підземних схованок і в даній віддалі за фронтом зникають у тунелях. Ці укріплення вибудовані для затяжної війни.

„Л'Ероп Нувель“ містить статтю — „Чехословаччина при зброї, в якій лише: „Військова сила Чехословаччини, ерозуміло, не може мірятися зі силою німецькою, якби воювали лише ці дві держави. Але все-ж це для Німеччини досить поважний противник, бо приклади Мадриду та Шангаю вказують, що війна, якої хтось не виграв у перших тижнях, або програна або він спробує так, що в дійсності кінчиться без успіху. Великий військовий потенціал Чехословаччини мало знаний. Військові чинники Райхсверу завжди оцінювали його високо. Крім того, за чехословацькою армією стоїть промисел, змілітаризований до того ступня, що Чехословаччина промислово цілком боєздатна...“

Чехословаччина має четвертину того населення, що має Німеччина, і її війська таке велике, як одна четвертина Райхсверу: 40 дивізій проти 160.

З польської преси.

„Дорога до польщини йде через католицизм..“

Вилєнське „Слово“ (ч. 134. з 17-го травня ц. р.) вмістило статтю п. С-а п. н.: „Чи Волинь буде католицька?“, тобто про т. зв. „ревіндикацію“ та „перехід“ православних на католицизм. Стаття втримана в пристійному тоні, але становище автора, хоч окутане серпанком назверхнього об'єктивізму, в суті речі не різниться від становища всіх тих польських політичних груп, що зробили б. воеводу Юзєвського „протектором“ українства на Волині і ведуть безцеремонну акцію, щоб Волинь відукраїнічити. Пан С-а вибирає тільки для свого погляду делікатнішу форму. Він передусім стверджує:

„Факт, що від 1-го січня 1938 р. на волинському пограниччї перейшло на католицизм коло 3.000 осіб. Цілі села й оселі заявляють своє „вірую“. Цього року в рівненському повіті — 21 місцевостей, у кремінецькому — 25 місцевостей, у здолбунівському — 37. Саме у першу неділю травня склало своє „вірую“ село Бухрин зі своїм солтисом.

Чеські військовики отверто пишуть про свої стратегічно-тактичні засади: головна річ, щоб якнайдовше втриматися, унеможливити противникові негайну й остаточну перемогу та вичерпати його сили безупинними боями при наступі. Відступаючи денно по 10 км. може чехословацька армія продовжити свою оборону на цілий місяць, охоронюючи одночасно свій воєний промисел. Чехословацькі військові факти так міркують: Німеччина не зможе ніколи поставити проти Чехословаччини усієї своєї військової сили, себто напасти на Чехословаччину з силою у відношенні 4:1. Мусить менше половину своїх сил залишити на своїх кордонах французьких, польських і британських. Війна провадилася у відношенні 2:1, і тому нас не могли відразу розторопити. Замість боронитися так дого, аж цей німецький напад викличе загальну війну, котра ніколи скінчиться так, як і в 1914—18 рр.

Що ж торкається потенціалу економіки, то Чехословаччина у середній Європі є в другому місці після Німеччини і значно переважає Італію. Має надзвичайно добре фактори бінітство. Промислова мобілізація переважає в такій ступні, як і в Німеччині. Також контролює надзвичайно сучора. Крім центральних заводів фабрик на Мораві — воєний промисел сконцентрований у Карпатах, у місцях неприступних для летунства.

Щодо летунської безпеки, то відношення чесько-німецьких сил як 1:5. Але чехи звертають увагу, що кілька нападів чехословацького летунства на німецькі міста мали багато важніші наслідки, ніж багато німецьких летунських нападів на Чехословаччину, бо 60 відс. німецького населення скупчених у містах, які лежать в полі дії чеських бомбовозів. Півлетунська оборона Праги надзвичайно добре підготована, як про це свідчать останні акції, при котрих населення виявило сильну дисципліну.

Ці всі дані — за чеськими та прихильними чехам пресовими джерелами. Очевидно, ми можуть бути й переборщені, а кожна війна — це джерело найбільших і найбільш несподіваних несподіванок. Але — як бачимо — то самі чехи не мають претензій втриматися проти німецького наступу довше, ніж 4 тижні. Інша річ, що ті обрахунки сильно для чехів погіршили після аншлюсу. Як сьогодні представляє справа — ледви чи Німеччина оперувала проти Чехословаччини сама одна: без огляду на те, чи Польща зберіглаб нейтральність чи змовилась би за т. зв. Опольський Шлях — напевне вмащерувалиб на Закарпатті. Ось тут чехи рахують на своїх союзників: Франція, Малу Антанту (румунів й сербів зобов'язані теж боронити чехів перед несподіваною агресією), но і Совіти. Іншими словами: відбулася велика європейська війна, а тим, що в еніні операції велись би також у центрі Європи. Чехи саме й рахують на те, що ледви чи зможуть з союзів ЧСР зарискує всю свою дисципліну на небезпеку у світовій війні, з того, щоб відірвати від ЧСР кусень території. Не виплатиться — мовляв — шкура не правку!..

Можливо, що з цього погляду чехи мають правду. І тому теж ніхто занадто не варто воювати.

Коли йде віз, зупинися на місці!

Непромакальні плащі
Краєві і заграничні від 12-90
поручає ШАПІРА вул. Личаківська 4

Таким чином на Волині — велика більшість двох супротивних поглядів. „Велика більшість“ лаяків є за ревіндикацією, а поодинокі — за

Засідання

Центрального Комітету Українського Національно-Демократичного Об'єднання.

КОМУНІКАТ.

Дня 21. травня ц. р. відбулося засідання Центрального Комітету Українського Національно-Демократичного Об'єднання при участі 50-ти членів Центрального Комітету, посли, сенаторів та членів Партиї Суду. На порядку наради стояли дві точки, а саме справа розділу проводу партії від проводу УІР та організаційні справи.

До першої точки наради Центральний Комітет прийняв одностайно таку постанову: „З огляду на теперішню ситуацію справу розділу

проводу партії від проводу УІР знімаємо з порядку наради, як тепер неактуальну”.

До другої точки наради виголосив організаційний реферат головний секретар партії д-р Франц Свістель. Над рефератом розвинулась обширна дискусія, що затягувалась до год. 7-ої вечором. Всі організаційні тези реферату прийняті та доповнено його численними практичними вказівками учасників дискусії.

Президія Центрального Комітету УНДО.

ні прихильники Юзевського”. Автор наводить голоси прихильників одного і другого погляду.

„Католицизм і польщина зрослися у нас в одно. До польщини веде дорога через католицизм — казав мені один з горячих пропагаторів „ревіндикаційної“ акції. Цього нікто не перечить — відповів я — але чи методи навертання відповідні, чи не стигають більше духа ніж приносять хісна?”

„Мій співрозмовець рішуче заперечив:

„Акція має цілком добровільний і спонтанний характер. Людність, яка зрозуміла загрозу большевизму, сама шукає морального опортю. Не знаходить його в церкві, а відтак гін до католицизму. Вірте мені — нема найменшого примусу. Навпаки, то п. Юзевський перешкоджував і штучно гамував той самозривний релігійний рух. Тепер навернення охоплює тисячі і десятки тисяч людей.

„Дозвольте — перебив я — я бачив на пограниччі на верніє село, там переважали польські, прізвища, нпр. Холяковський і т. і. Це мабуть поворот „зрушеної“ польської загонної шляхти. Але чи можна рахувати на масове навернення корінної православної людності?”

„Так. У першу чергу вертається до ко-стела „зрушена“ шляхта, яку насильно переписали на православні, але корінно православна людність теж горнється. Бо-ж католицизм здобуває динамікою, а церква у депресії. Людність це чує і розуміє.”

Це дуже ясне становище. Отже, не тільки „ревіндикація”, якою „Слова Народові” та інші ікаци закривають ту акцію, що йде сьогодні повною силою пари на Волині, але просто явна заява, що навіть корінну православну людність перетягають на католицизм, правда, з застереженням, що це діється без примусу. Це „без примусу” пояснює голос одного з противників тієї акції „навертання”, що його автор наводить:

„Погоджуюся, що нема примусу — продовжував мій співрозмовець — але напевно дисконтуються опортюнізм селян, бо ніколи не повірю, щоб селяни були здібні вичуті вишість католицизму. Тутешня людність занадто примітивна. Сторонні огляди грають тут рішальну роль.”

Та це становище автора статті не переконує. Для нього — це прихильник б. воеводи Юзевського і крапка. Тому він доходить остаточно до висновків, в яких він, так як перше ствердив факт перетягання корінної православної людності на католицизм, намагається ту акцію умоти-увати та виправдати:

„1. Православ'я знаходиться у стані де-пресії, тратить масово вірних. Якщо є фактом

масовий перехід до сект, то чейже очевидно неумотивоване є твердження, що поворот до католицизму мусить бути неширий та недобровільний. Примусу напевно нема.

2. Перехід на католицизм селян Волині — це безсумнівний плюс з національно-релігійного погляду. Якщо навіть у теперішньому поколінні грають ролю опортюністичні огляди, молоде покоління буде напевно шире католицьке і зв'язане з латинською культурою.

3. Чи акція має вигляди на успіх у ширшому розмірі, важко про те сьогодні сперечатися. Час покаже.”

Ці свої висновки п. С-а кінчить таким пи-танням:

„Чому поширювання сектантства не викликає таких спротивів? Як можна бабтис-там, штундистам та іншим набирати собі прихильників, то хіба право апостольства при-слуговує теж католикам?”

Саме тут закопана собака. Пан С-а якби забув слова того пропагатора „ревіндикаційної“ акції, які він наводив („дорога до польщини ве-де через католицизм”), якби забув те, що він сам

кілька рядків вище написав, що „перехід волин-ських селян на католицизм — це успіх з націо-нально-релігійного погляду (розуміється: поль-ського) і раптом зводить всю справу до „апо-стольства католицизму. І питається, чому нема спротивів проти поширювання сектантства... Е, пане С-а, спротиви, є навіть боротьба з сектант-ством у релігійній площині. Проти сектантства боремося ми також і з національного станови-ща, але сектантству не можемо закинути дена-ціоналізації нашого народу. Що-ж торкається католицизму, то напевно не було би ніякого спротиву, якби одиниці чи навіть гурти право-славних переходили на католицизм, вони-ж ма-ють рідних братів-католиків у греко-католиць-кій церкві, але католицизм і латинський обряд — це не одно і те саме. Дотогоч, коли цей ла-тинський обряд по нашій думці — це шлях до польщини. Ви, пане С-а, написали у наголовку своєї статті „Чи Волинь буде католицька?”, але ви думали інакше. Отже спротив є не проти то-го, що ви написали, але проти того, що ви ду-мали, коли писали свій баламутний наголовок і що ви написали у статті ясно і недвозначно.

Твердий голос органу молоді львівців „ВІСІ”.

Хочемо навести рідкий, бо оригінальний і твердий польський голос, а саме декларативну замітку редакції „Вісї”, органу „Союзу Сіль-ської Молоді Р. П.” з 22-го травня ц. р. під за-головком „Українська справа у Польщі”. — „Вісї” пишуть:

„Від багатьох місяців санацийна червона преса поміщує щораз то яскравіші форми

статті проти Чехословаччини. „Внутрішній розвал ЧСР” пишуть, як на команду, так „Екс-прес” як і „Курієр Поранни” та захоплюються акцією Гемпінна. Аж оце вибликає вони вор-ка з ліса. Українці, яких є майже подвійно стільки, що судетських німців, бо 4 і пів мілі-она, (такі ще замало — прим. Ред.) пішли слідом захвалюваної санацийною пресою акції

ЛІТЕРАТУРНИЙ КОНКУРС „ДЛІА” Ч. 4.

МАРІЯ ДУНАЙВСЬКА.

НЕВДАХА.

(Докінчення.)

В каварні стояв густий дим, було глітно, мало не всі часописи були заняті постійними глітми, що прийшли ще перед ним. Петро по-сидів трохи на мягкій софі, випив одну „чорну” і вийшов з каварні. Якось нетерплячка взяла його і не дала йому посидіти на одному місці. Довго він прохолоджувався головними вулицями, протискаючись між стовпцями людми. Він любив гамір і безнастанний рух довкола себе. Коли другої години Петро пішов на обід, та тітки не застав дома: вона пішла на похорони своєї знайоми. Насилу діждавшись четвертої години, він нашивку вдягнув плащ, насунув кашкет на голову й вибів із хати, щоб зустрі-тись із Нусею. Та його погідний ранішній на-стрій десь розвіявся без сліду і звичайний су-новитий вираз розлився на його обличчі. Задумавшись богана над чим, схаменився він аж тоді, коли доходить до умовленого місця зу-стрічі. Раптова саїдомість, що він зараз побач-ить свою Нусю теплою ханцею пройшла по його тілі. З червоними вухами, рум'яний від вітру і радісно вмішнений він подав руку Нусі, що вже дожидала його на розі вулиці.

— Ходім скоріше, — зашебетала вона — а то не дістанемо білету на нову програму.

І потягла його за руку до найближчого кіна, що заповідало веселу віденську комедію. Ку-шеними деще квітками, вони засіли у кутку салі на передніх місцях, цікаво зазираючи вгору голови на екран. Нуса була така весела, її чорні очі так блищали, криватий носик так кумедно лезав вгору, а шічки так рум'яніли під Петровим виставним поглядом, що він не вдержав: ви-тиснув трохи наперед свою довгу руку, накрив

нею ніжню Нусину пухку ручку. Він сам аж зля-кався своєї несподіваної сміливості і з остра-хом глинув на неї. Та вона сиділа преспокійно, начеб і не помічала того, що його рука спочи-ває на її руді і з зацікавленням вліпила очі в екран. А з Петром діалося щось несамовите. Перший раз у своєму житті він, завзятий кіно-ман, дивився на миготаві сцени без зрозумін-ня та звичайного у нього зачеплення. Та пій-мавши себе на тій неувазі, коли Нуса поспитала його про якусь подробицю, він зацікавився фільмом і широким сміявся разом із захопленою Нусею. Та своєї руки він уже не сховав і не ви-пустив із неї своєї здобичі. Так пересиділи вони сполучені руками цілі дві години.

Коли вийшли з кіна, білий сніговий пух кружляв у прийнятному свіжому повітрі. Петро запрошував Нусю піти з ним до цукорні, та во-на відмовилася, бо квапилася додому.

— Так я хоч відведу вас — сказав Петро.

— Добре — відповіла Нуса.

Якийсь час ішли вони ні словечком не пере-кинувшись із собою. Нуса мовчала мов заклата: вона начеб глибоко задумалася над чимось або чекала, що він щось скаже після того інтимного зближення в кіні. Петро думав і думав над тим, щоб то йому приємнішого ніж звичайно ска-зати Нусі.

— Так ми навязали приязнь із собою? — обізався він вкінці з неспівом усмішкою, за-глядаючи їй у вічі.

— Ви вірите в можливість приязні між жін-кою і чоловіком? — відповіла йому Нуса з за-льотним блиском в очах.

— Вірю. І був би щасливий, якби ви вважали мене за свого найкращого приятеля, з яким завжди приємно зустрітись, побалакати і заба-витись. Я теж завжди думав би про вас і вважав би вас за свою найкращу приятельку.

— Ой, пане Петре, я справді бачу, що в вас дуже скромні вимоги до життя — відповіла Ну-ся з іронією, з легким глаумом заковпавши

губи. — Ви такі нереальні. Все тільки мрієте про якусь приязнь, а тимчасом уже вам докосяє починяє біліти на висках. Задовольнитись мі-зерною, та ще й не дуже певною посадою, ви раз-у-раз літаєте а жмрах. З вас просто житте-вий невдаха, отцю! Вам би пошукати кращого становища, відповіднішого для ваших високих студій — тоді був би з вас зовсім інший чоло-вік та й люди вас шанувалиб. Послухайте моєї широї ради, бо я чимало набідившись, реально дивлюсь на життя.

Потім вона весело вмішнулася, міцно стиснула Петрові руку і шутнула в браму свого дому. Петро постояв хвилину під брамою, по-волі прочумуючись, мов після надто мішної го-рівки. — Он яка! — проціпав він вкінці крізь затиснуті зуби і поволює до хати.

Тітка Йогаса, втомившись довгим ходом на цвинтар, вже лежала в мягтї вистеленому ліжку; голова в неї вся була в папілїотках, та ще й слухальця на вухах. Світло в її кімнаті ще світилося; тож Петро зайшов до неї і сів собі на краєчку її ліжка. Він потяг носом і як завжди поспитав: „Що чувати?”, жоч знав, що тітка здебільшого сиділа вдома й мало коли вихо-дила між людей, тимто небагато в неї могло бути новин.

— В мене все по старому. Але ти, бачу, якийсь невеселый, начеб посоловів чогось. Чи не освідчився ти часом своїй Нусі?

Та Петро замість відповіді, підвів очі до сте-ді, склав руки на череві й заспівав патетичним голосом:

„Пропала надія, забилось серце,

Заплакали очі мої...”

— Ось як воно, тіточко, — промовив він згодом жалючим голосом. — Мабуть так уже й судилося мені самому вік зв'язувати в цьому вашому неприємному, наскрізь матеріялістич-ному краю. Ах ті галячани! Ви лиш подумайте, тіточко. Ця замірна шибетушка Нуса дивуєть-ся, чому я не шукаю кращої, а головна очі по-

Генляйна та жадють визнати їх окремих підметом публічного права і надати їм територіальну автономію в Галичині та на Волині. Протестують проти польовізації через перетягання на римо-католицький обряд українських селян".

"Ми могли сказати — пишуть „Вісті" — тим біскупам (епікопам) редактором, що несподівано ЧСР: „Не роби другому, що тобі неприємно, але українська справа це важка і тяжка справа. Було би смертельний гріх перекреслити гуртом українські поступати. Українці у Світах і на світі щонайменше 35 мільйонів, про це не можемо забувати".

"У відносинах між народами як і між поодинокими людьми поважають тільки ширість та добру віру, а ніколи фальш та интригу. Хто

від ким копає яму, сам в неї впадає!"

"В українській справі маємо ще в цей хвилини до вигравання велику карту на майбутнє не враховуючи наші великі помилки у давній та й новій Польщі".

"Короткозорістю, завзятістю, впертістю та шовінізмом не поховасмо розбудованого і цементуючого себе українського народу, але можемо виховати собі, смертельного ворога, що в годину тяжкої проби може нам дати удар в плечі".

"На тепер скажимо лише одне вже сьогодні: Ми не виконали навіть мінімальної програми з закону про російське самоуправування".

Будь-що-будь, цікавий голос на тлі однозвучної протипольської какофонії найбільших органів польської преси.

Чистоту і свіжість
тіла запобіжить тобі

ПУДЕР
ПРОТИ
ПОТУ

SUDORYN
(А.П. КОВАЛЬСЬКИЙ)

Відклик проти намагання вивласнення площі Сокола-Батька.

Пан Президент м. Львова
у Львові

до ч. О. А. 36/43 ек 1938.

До
В'їзду Воеводи Львівського
(Воєвідський Уряд)

у Львові.

СПРОТИВ

Центрального Кооперативного Банку „Краєвий Союз Кредитовий“, Львів, вул. 3-го Мая ч. 15 і Товариства Рух. Спортивного „Сокол-Батько“ у Львові, вул. Руська 20.

по думці арт. 14 § 2. і арт. 56 уст. І. Розп.
През. Р. П. з 24. 9. 1934. Пр. 86, поз. 776.

Проти постанови Воєвідського Уряду у Львові з 10. V. 1938, про введення вивласненої процедури з метою зайняти на постійно в хосені Державного Скарбу (Д. О. К. VI. у Львові) для оборони Держави ґрунтових парцель, положених у Львові Д. І. при вул. Стрийській ч. 45, об'єктів вгч. 737 Д. І., що станов-

лять табулярну власність Центрального Кооперативного Банку „Краєвий Союз Кредитовий“, а ужиткованих як спортивний майдан Т-вом Рух. Спортивним „Сокол-Батько“ у Львові — вносимо в законному реченні

спротив

і домагаємося віддалити внесок щодо вивласнення згаданих парцель для браку правних, слушних і справедливих підстав до такого вивласнення.

Випадки ударів крові до голови вже в короткім часі займають несподівані поправки, коли заважатиме природної гіркої води Францішка Йосифа, яка управлінню працює поромового проводу. Спитаєте лікарів.

У о с н у в а н н я:

I. Закладаємо перш усього вадливість процедури, бо коли згідно з кінцевим уступом оспореної постанови, наші представники заявили у тут. Міському Заряді (Ринок) у реченні визначених 7 днів в цілі перегляду ситуаційного пляну враз із прилогами — їм заявили, що нема ніякого пляну, ані ніяких прилог вложених до перегляду. Цей брак є порушенням суттєвого припису процедури з арт. 14. §. 2 права про вивласнення процедури.

II. У оспореній постанові вказано, що вивласнення це має відбутись на цілі оборони Держави. Оборона Держави має безперечно поважне значіння для кожного рівноправного громадянина, що користує вповні з добродійств Держави. Однак приписів розпорядку про вивласнення на цілі оборони держави — як лекс спеціальне не можна інтерпретувати так широко, щоб усе, що лише могло бути хочби у найдавшому посередньому зв'язку з військовою — могло узасаднювати вивласнення на цілі оборони Держави, у розумінні цього спеціального закону. Сягнім до прикладу: Коли йде про лінію фортифікацій для оборони міста чи важного об'єкту, а лінія малаб переходити через приватну власність — не буде сумніву, що вивласнення у такому випадку буде на цілі оборони Держави у розумінні цього спеціального закону про вивласнення у розділі XI. арт. 55 і 56.

Тож у нашому конкретному випадку, якщо на парцелях, що становлять дотепер спортивний майдан, має бути побудований відділ львівської політехніки, в якому мають бути і такі дисципліни, що можуть бути корисні теж для військової, то це є у такому далекому зв'язку, що ніяк не виповнює змісту поняття тих цілей оборони Держави, які має цей спеціальний закон у тексті, коли говорить про оборону Держави. — З тих причин не можна тут прикласти арт. 55 і 56 права про вивласнення поступовання.

III. Та приймим на момент, що справа інтерпретації приписів арт. 55 і 56 того розпорядку і понять там ужитих є віддана виключно до свободної, нічим не в'язаної оцінки військових кол — то і на той випадок вивласнення того об'єкту навіть з оглядів слушності і справедливості не слід доконувати.

Що писали „Діло“ 50 років тому.

Ч. 105. Середя, 23 (11) травня 1902.

„ПОЛОТИ КУКІЛЬ І КОНСОЛІДУВАТИ РУСИНІВ“
Відповідати на рішні напасти москвофілів
„Червоної Русин“ у статті „Правда в очі кождо“
„Діло“ писало:

„Вертаючись ще до „Червоної Русин“ з її фурси — ми накінець признаємо їй, що певно, добрі це були давні часи, коли то „Діло“ ще не було, а галицькі русини мусили свої інформації черпати з сирого „Слова“ — нині претензію до цього мала би очекати „Червоная Русин“ — і вірити їй верба нестерпна не вислухавши другої сторони. Сьогодні іншій! Навіть їй не можна безкарно баламутити світ, а руські серця, сімні клевет і т. д. — бо є ця непереможна „Діло“, котра зараз покаже образ власних вчинків у вірному дзеркалі Галицької Русині! Да Бенедикт М. Площанський — пророк на Галицькій Русині? Доля Бенедикта Михайловича та інших таких, як він, нехай буде моментом і для його біганини у Галичині. Не клеветати на все, що є в Галичині, не підтримувати, люблячи гордим серцем! Не сікти кукілю і роздору в нещасній Галицькій Русині, але полоти кукілі і консолидувати русинів до патріотичної праці для звільнення руської народності і руської церкви і для просвіти та добробуту того народу, серед якого живе!“

„МОЛОДОЧЕХИ ОРГАНІЗУЮТЬСЯ“

„Дня 21-го ч. м. відбулися в Празі збори кукілів довіря з молодеческої партії, в яких взяло участь більше як 200 людей майже з усіх чеських повітів. Зборами проводив посол до державної ради, Бем, а крім цього йшли були також посли гр. Кавілі і Герольд. Пос. Кучера реферувал про організацію молодеческої партії і пропозицію організаційний статут, що охоплює майже всі чеські повіти і має ужити в житті вже при найближчих виборах до сейку і державної ради. Статут ухвалено одностайно і введено комітет, складений з 32-ох членів для переведення аступних робіт. Підчас парламентарних ферм має цей комітет скикувати віча, на яких мають ухвалювати резолюції проти внеску км. Літвінці, на і рівночасно будуть виназувати безхосенність роботи стареческої партії“.

„МІСТ НА КАНАЛІ ЛЯ-МАНШ“

„Це найновіший великий задум, який займається техніки всіх країн і в тім цілі мають скласти міжнародний конгрес. Згідно з проєктом французьких інженерів міст має бути на 30 кілометрів і сплутиме на стовпах віддалених по 500 метрів. Ступи вмурують у дно моря на 25—30 метрів, а понад воду виставлятимуть на 50 метрів, так що найвищі ступи зможуть свободно поплив під перепливати. Тимор італю на будову цього мосту — два мільйони тал. і кошти будови обраховані на 800 мільйонів фунтів штерлінгів. Ціла будова має тривати 8 літ“.

стіяної посади. Вона сказала мені навпрямець, що я нереальна людина. Направду, тітко. Вона, ця машиністка з кирпатим носиком, посміла мене назвати невдахою — мене, колишнього вояка, людину з зарубичними студіями! Що ви на це, тітко? І хто має тепер рацію щодо галичанок? Вона натякала про те, що як буде посада, то й діло зробиться. Егеж! Та не на такого натрапила! Я досвідчений птах! Тільки мене й бачитиме ця хитруха! Вона мені про посаду! А я дурний думав, що вона справді трохи задурилася в мене! Та й дурень-же з мене, що так ганебно пиймався на її гарні очі. Бо знаєте, тітко, що як що, але очі в неї справді гарні. Карі, круглі, з великими зіницями, вони так м'яко дивилися на мене. Достоту як у серни. Ну що-ж! пропало кохання. Але Нуся буде ще довго плакати та побиватися за мною.

Сказавши це, Петро важко зігнув, підвівся в місія, асунув один темний кучер на чоло, та склав навхрест руки мов Наполеон, потонувши увесь час на один мент у глибокій задумі.

Тітка вже навіть не всміхнулася. У ту ніч вона довго не могла заснути. Все думала про Нусю й Петра та взагалі про життя. Їй нагадалася сентенція одного французького автора, що її вичитала в якомусь волинському стіному календарі про людське щастя та про те, як воно через близько нас і тільки треба виїти його спіймати.

А Петро? Скривлений та згорблений, з сумовитою усмішкою на лиці, йшов він на другий день до свого бюро, як і раніш, із текою випханою паперами та окурками із лавних сиданків. Він, як завжди, так і того дня зупинився біля панської вілли й вгостив брудного Жучка куском солодкого цукру, після чого з усміхом стежив за тим, як Жучок хрумчав його своїми гострими зубами. Вкінці кундаль смачно облизався й глянув на порожню долоню свого незнайомого добродія з жалем, що солодощі так скоро минулися і залишили по собі на його язичці ледве помітний приємний посмак.

Це єдина площа, яку викупило від ковальних власників спільними зусиллями буквально ціле українське населення цілого краю на цілі не якогось економічного, господарського чи фінансового інтересу, але на цілі фізичного виховання української молоді, яка крім тої площі не має іншої площі у Львові, а яка теж, скріплюючи свої сили вживає їх на цілі оборони Держави, бо сповняє загальний обов'язок військової служби совісно і видатно. Сама думка про можливість втрати цієї площі рожево відруковано у душах цілого українського населення в краю глибокий жалі і почуття порадження, як це видно зі спонтанічних виявів.

Ноторійно відомо — як це зрештою і представлено тут під I) ситуаційною картою наглядно виходить — що, почавши від класическої школи і колишнього стрийського шляхетаря по обох боках стрийського гостинця і до залізничного шляху Львів—Чернівці, є великі простори незабудованих площ (жовта красна на шклиці), що своєю величиною кілківаність кратно перевищують простір площі „Сокол-Батька“ (краска рожева на шклиці). І коли у Львові є десятки спортивних площ, з яких тільки однією могла дотепер користуватись українська молодь усіх шкіл і зв'язь — то це правду дуже важко відповісти на питання, чому саме цій єдиній площі припало обов'язок завдання сповнити, аж до загибів, будиного обов'язок оборони Держави, з політичних та найменшої втрати великих просторів інших сідних площ. Скромно сміємо замітити і наше глибоке переконання, що поневаж не власнення цієї площі далеко більше прямили ся до оборони Держави.

З тих причин наші внески на аступі є й основані.

Львів, 20. травня 1938. р.

За табулярного власника:

„Краєвий Союз Кредитовий“, Центробанк

За фактичного посідача:

Руханково-Спорт. Товариство „Сокол-Батько“

Сторінка без політики.

Розпука недопущених дебютанток.

Кілько то сліз полилося, кілько негодувань і жалів викликало рішення американського посла в Лондоні Джорджа Кенеді, який допустив цього року на англійській королівській дворі лише 7 американських молодих дівчат-дебютанток замість звичайного числа 300. Триста молодих дівчат делікатно надією, що вони попадуть у число 30 вибраних. А так Кенеді зруйнував усі ті мрії.

Та найважливіше, що це рішення стане прецедентом, бо відтепер до англійського двору допускати лише американок, які мешкають в Англії. Мандарини сотень молодих американок разом із матерями через океан, щоб їх лиш представити королеві та королеві, припиняться тепер.

У Лондоні існують і розвиваються спеціальні школи для підготовки дебютанток. До тих шкільниць приймають англійок, та вони були голов-

но призначені для американок. Англійські дівчата й молоді жінки знайомляться з правилами етикету в себе дома. Для них така наука просто продовження традиції. Американки знову ж мусять учитися не лиш кланятися, але й носити двірські туалети, кланятися, обертатися, говорити і т. ін.

Огірчені матері дебютанток шукали підтримки в „першій леді“ Америки пані Рузвельт. Та жінка президента станула по боці посла Кенеді і зовсім одобрила його рішення.

— Якщо американка хоче бути представлена на королівському дворі, то вона мусить мати до цього поважні підстави. Розумію добре бажання побачити й зустрінути визначних людей, однак перепливати океан тільки тому, щоб зробити „реверанс“ і відтак відійти — це справді недопустиме.

МОРШИН-ЖИВЕЦЬ

Найсильніший живець гірких вод.

Дешевий сезон: травень — червень.

Інформації: Упедва живця і всі станції „Орбісу“.

ЩАСТЯ В НЕЩАСТІ.

Гарна молода англійка Люїза Філіпс віданкала перед кількома днями пам'ять, яку страждала була 4 роки тому.

Як двадцятилітня дівчина студіювала вона в паризькому університеті медицину. Люїза страждала своїх батьків і жила у своїй тітці в Парижі. Одного гарного дня вибралася вона на автомобільну прогулянку, під час якої трапилася їй велика катастрофа. Віз перевернувся і Люїза впала задом голови на вуличний брук. При тім впала вона собі череп. У наслідок цієї катастрофи дістала вона спершу запалення мозку, відтак утрату пам'яті. Коли вона зовсім викувилася з ран і запалення, не могла собі нічого пригадати з того, що вона дові пережила. Мо-

лода студентка не пригадувала собі своїх батьків, всі медичні мудрощі теж вилетіли їй з голови і вона, хоч зрешта людина мусіла вчитися писати й читати, як мала дівчинка.

Недавно грала Люїза Філіпс ситику і під час гри несподівано похованулася й упала на голову. Раптом вона пригадала собі цілу минулу зиму. Вона наче та казочна королівна Рожечка, пробудилася з довгого сну. Вона кинулася негайно до книжок і на своє превелике здивування ствердила, що все те, що вона дові студіювала, якнайкраще пам'ятає і нові справи теж зовсім добре розуміє.

Таким чином нещасний випадок став для Люїзи Філіпс справжнім щастям.

Трагічний випадок під час весілля.

Недавно відбулося в Кувертрі вінчання інжера Едварда Мічеля з панією Кендаль. Після вінчання вибралася молода пара разом із весільними гостями до фотографів, де трагічний випадок стався напередодні свята радості на день горя.

Молоду пару вже майже кінчили фотографувати, коли ввійшли інші весільні гості, радісні й розтанцьовані. Раптом серпанок одної з дівчат зачепився за електричну піч і відразу став у вогні. Фотограф, його жінка, молодий і молода та дружба кинулися разом з іншими весільними гостями рятувати дружину та почали зиркати з цієї запаленої серпанок. Від вогню лопнулися легкі одяги інших пань та одяги мужиків і невагом їх усіх обхопило полум'я. До то-

го зайнявся ще й дерев'яний будинок в якому містилося фотографічне ателіє.

Два рятувальні вози мусіли відтак відвезти попарених і поранених до лікарні. Згодом виявилось, що тільки двоє дітей вийшло ціло з нещастя.

Багато з попарених могло після першої помочі залишитися в домашньому ліценні, однак стан молодой та кількох молодих дівчат був доволі прікий і вони мусіли залишитися в лікарні. Найважчі рани й попарення зазнала 23-літня Енн Нейлор і 6-літня Джосефіна Рісел. Молодий і його сестра вийшли на цілому нещасті ще доволі добре, хоч і їх рани теж не легкі. Перед ними промовчали розміри цілого нещастя, щоб не дати їм змоги хвилюватися.

Літак загубив двигун при старті.

Давньому летунові марки „Юнкерс“ трапилось недавно небезпечна пригода. А саме той літак, який має назву „Зеланд“ почав зараз по старті виконувати якісь несподівані рухи, якби летів сотник Токгольм не міг ніяк зрозуміти. Раптом літак „дав щупака“ на землю і саме в тім моменті летун закричав, що апарат не має одного двигуна. Всі зусилля летуна вдержати

апарат у рівновазі були безуспішні, бо літак нахилився на невеликій висоті. На щастя ця подія не мала ніяких смертельних наслідків, лиш апарат сильно потерпів.

Той небувалий випадок, що літак загубив двигун під час старту викликав зрозумілу сензацію не лиш серед летунів але й серед ширшої публіки.

Дивні колекціонери.

Англії вивалюють дивний нахил до колекціонування. Коли жось збирає подання книжок, старі емальні марки або цікаві вишивки з часописів — це можна ще зрозуміти. Однак є збирачі, яких палить до збирання якихсь предметів, на зразок справді оригінальних і небудених,

Нпр. якийсь добродій Олівер із Торклай не збирає часописних статей, лиш наголовки. Правда, добрий наголовок багато означає, але добродій Олівер мусів би мати хіба геніальну пам'ять, щоб міг згадати значіння тих усіх надписів, якими він витантував своє мешкання.

Якийсь Тейлор із Кічестру збирає папері-бібулки, якими завивають помаранчі. При тому він іст помаранчі завиває шораз в інший папір-бібулку.

Також містера Джерсея з Бонор Періс можна назвати збирачем. Він цікавиться різними модами борід і випробує їх на собі. Він подорожує дуже часто і з таких подорожей вертається удоволенний шойло тоді, коли віднайде багато нових способів, якими можна укладати бороду на різні лади.

Усі ці прізвиська дбайливо реєструє у своїх списх колекціонерів п-ї Тейлор із Бонор Періс. А саме ця пані збирає прізвиська збирачів різно-родних предметів.

Ясно, що на тому ще спис колекціонерів не вичерпаний, бо їх цілі сотні, тисячі, лиш не всі про них знають.

РАДІО РЯТУЄ ПОДРУЖЖЯ.

Недавно в Ріо де Жанейро трапилася подія, що радіо здело знову разом подружжя, яке кілька літ жило вже у розводі зі собою.

Антоніо і Хуаніта Гомез розвелися по довшім спільнім житті. Відтак, по розводі, сім літ не чувахи вони нічого одно про одного. Недавно Антоніо Гомез попав у автомобільну катастрофу і зазнав при тому доволі важких ран. У лікарні, куди його відвезли, перевели йому операцію. Під час недуги він пригадав собі про свою жінку і хотів, як сам казав, ще перед смертю побачитися з нею.

Доглядачка звернулася телефоном до радіо-вої станції (очевидно приватної) і просила надати відповідний заклик від хорого. На щастя пані Гомез, яка мешкала в Буенос Айресі, почувала той заклик, негайно виправилася в дорогу і по короткому часі була вже при ліжку свого мужа. Від того дня приходила вона щоденно і чотири тижні пізніше Антоніо Гомез знову одружився зі своєю давньою жінкою.

ДВОХ БРАТІВ ПОМЕРЛО ОДНОЧАСНО.

В Едлісборо, у графстві Букінгемшайр померли перед кількома днями два брати Джорж і Гарольд Сноксаль в одній і тій самій годині. Джорж мав 74 роки, Гарольд 66 літ. Від наймолодших літ оба брати були якнайкращими товаришами. Згодом вони не розставалися зі собою і тому теж не женилися. Недавно оба занедали на грипу. Недуга погіршилася й по кільком днях оба брати померли, майже одно за одним у ледви півгодинний відступі. Їх поховали разом, щоб вони й підш смерті не розставалися.

ОДНА ГАЗОВА МАСКА НА РОДИНУ.

В останніх днях появилася в Чехословаччині сенсаційне доручення, а саме до містия, після проголошення цього об'їзника, кожна родина мусітиме виказатися бодай одною газовою маскою. Та це ще не кінець, бо небагом має повилитися ще одно оголошення до цілого населення, що кожний мусітиме подбати про газову маску. Ті маски контролюватиме військова влада що якийсь час, як і у військових частинах.

ВЕСЕЛЕ

ЗАЙВИЙ КЛОПІТ.

Один шотландець приїхав перед кількома роками до Берліна. Шотландець переходив попри Бранденбурзькі ворота й загубив одного сотника. Шотландець шукав за ним дві години. Відтак покликав поліцейста, однак за сотником і слід васті. Важко зажурений відіхав шотландець до Шотландії, але на прощання сказав поліцейстові:

„Якби ви могли його таки знайти...“

Десять літ пізніше згаданий шотландець знову приїжджає до Берліна. Він їде до Бранденбурзьких воріт і бачить, що саме в тому місці, в якому він загубив одного сотника, робітники розкопують вулицю. Шотландець пристає засоромлений і каже:

— Алеж мої панове! Це-ж справді зайвий клопіт для одного сотника!..

НАСЛІДКИ ДИДИЧНОСТІ.

Вона: „Йоді ти стаєш дуже мужеський, іншим разом дуже бабіеш. Як воно пояснити?“
Він: „Це наслідки дидичності“.

Вона: „Що! Твій батько був такий?“

Він: „Ні, але половина моїх предків була мужчинами, а половина жінками“.

На перехресті звільни хід воза!

СПОРТОВА СТОРІНКА.

ЧОРНІ — УКРАЇНА 2:1 (0:1).

Перемога Чорних над Україною ознаменувала їх бодай 80% даних на одобуття цьогорічного мистецтва Окружної Ліги — цюграма України на нині силно зменшила майже на мистецтво (якщо дозволити не спростувати), але це й означає при тім зайвий раз, що рівня три чорно-червоних помітно обмінялися. Україна мало чим атакує дружини вперше року, але цих замків Чорних розпорозили у відношенні білі, хоч напад дружини чорно-червоних не був тоді надто добрий. Минулого року перемігала Україна всіх своїх особливих протинників знову, в останній оцінці та ж добрі висліди, оскільки, грали рівномірно і адекватно при тім змаганні відносно зменшило та гарний рівень гри. Від минулої оцінки дружина змінилася на гірше. Демонструючи в тому напрямі напевно й не варто — арештною успішністю є те, що дружина чорно-червоних вперше зовсім той своєрідний стиль гри, не напевно іштуго, але придбавши задоволення футбольній діяльності зовсім знаменитих футболістів України. Ці слова пишемо тому, що на дружині чорно-червоних не однієї мінки програли, не маючи нічого такого, що дозволяло би, що цілорічна праця добре виконана тренера дала якісь помітні успіхи. Хто знає? Тренер, чи аналізує? Чи тренер не зміг дружини нічого навчити, чи змагання не хотіли нічого навчитися? Відповідь на це питання дуже важко дати і краще залишити його без відповіді. Одно лиш можемо твердити: дружина України мусить переродитися, перейти в парну чергу основну існуючу перемину, щоб могла осягнути знову повноцінні успіхи. Досягти дружина просто відчувувала свої перемоги, які за зовнішнім разом виглядали й гравців та (чи не найбільше) симпатіями чужого перемі.

Отже вертаючись до вчорашнього матчу, мусимо твердити, що перемога Чорних була безумовно заслужена. Україна заграла в серії своїх матчів одні з найслабших, хоч при тому всі змагання виявили багато амбіцій та доброї волі. Шкода, коли при тій добрій волі та амбіції не могли вони наважитися ніяких змагань між поодинокими лініями, коли напад, замість козпів-біскупів виконували, адобувало лиш на найбільшій, примітивній ації, що їх протинники зовсім несподівано і задоволено перед ними забезпечували. Що могла допомогти сама лиш добра воля, при оцінці потуги мистецтва від протинника, при застосованні відношення помітниками матчів випадали від воріт?

Немає двох думок, що грачі України хотіли на вчорашніх змаганнях виграти. Хотіли цього, як може бути, в інших випадках, та не зміг як цілість знайти способу на перемогу, хоч поодинокі всі вони безсумнівно добрі і вартісні грачі. Тому тех у таких умовах важко, може навіть пригнобити оцінювати та критикувати поодинокі змагання — вони хотіли адекватніше по своїй грі, однак протинники заграв ще ліпше і тому переміг.

Найкращою лінією нашої дружини була цим разом залога в воротах. Якщо не ці три грачі, то Чорні були б може виграли рівномірно трьох-чотирьох воріт. В обох випадках переміг був Воробей. Мислюючи П., видно, дивався ще трохи у аналіз потуги і по-нім не цілісно попередніх змагань. Босній борони зовсім добре, пропустив оба голи отримані з найбільшій віддалі.

Поміч, той отримав кожної футбольної дружини, має в нашій Н-ті славу Ахілєвої п'яти. І спроби, важко змагатися, щоб на ліній емі-те виграли, воли в цій ліній відбуваються постійні експерименти та ації. Тільки на постійно зменшували ліній собою може по довгій іграх ації свої справляти вартості і стати підмогою дефенсиви та відкидання напад. А так Поньба не знав як впливати дружини, чи врівноважити і у висліді країни Чорних жодна, як хотіла. У першій половині на середній допоміжній Краєвський заграв 15 хв. добре, віддав страйк голови і грає як середній нападник, закінчуючи Мислюча І. дивно на собою по-ваду. Гомосексний у другій половині грав рівніше, але на той час прийняв тех найслабшія перемога Чорних. Тому тех і його завдання було зовсім тяжке. Дебют Корона не був найгірший, мабуть не те, що фінансовою ситуацією він не міг додержувати знову спільним нападником Чорних, вкотре Іх найслабшею допоміжній гравці Проніс І. змагання Смітлого — Вильно).

До нападу можна звернути всі погляди у вступі матчів тоді теперішньої гри України: напад хотів грати — та не зміг, чи не міг грати. Найрухливіший Богорат, але він був усього час під драблянню оцінкою зовсім зовсім добрий, відтак не виступав темпа. Тільки виступав на Богоратів на другу ногу. На ліній приїхав у першій половині Гомосексний, який може на свою славу впливати одобуття перших воріт Україною білорусів виступавши Соснов ІІ. У другій половині ця поведінка занадто старий власник

Краєвський, який заграв тех на ній по старому. Як цілість матч був по допоміжній найслабшою лінією дружини. Його найбільша хоба — нецілість або за гострі подачі.

Хід гри був доволі цікавий, хочому тому, що до 13 хв. другої половини Україна веде 1:0. Перші ворота отримала Україна вже в 4 хв. після гарної подачі Гомосексного. Відтак переважали Чорні, але Босній борони кілька разів дригали. Україна має в деяких випадках напад прегарні нагоди відкинути вислід, але Сосновський мусив своєю поведінкою найгірше до-маші. Перша половина закінчилася при доволі замітній перемі Чорних. У другій половині ця перевага ще збільшувалася, Чорні грали дуже окладно і адобува-ли у 13 хв. після вільного вираження зі стрілу Нам-на. Хвилину пізніше Дроні отримав абаньма в ріжок. Від тієї пори Україна обмежувалася до оборони і щовно під кінець оцінка деяку перевагу. Та вислід і адекватний напад не був уже в силі аминити.

Суддя: І. Нусеблент. Публик. в. 8.000.

ІНШІ ВИСЛІДИ ОКРУЖНОЇ ЛІГИ.

Львів. Погонь І. Б. — П. Соні 1:1 (1:0). Перші ворота адобула Погонь з вільного Матіаса І. Вирішав для Сокола Велігош із карного. Змагання на дивному рівні. В дружині Погоні грали кількох лігових амагу-нів. Судді: П. Рашін.

Львів. Лехія — Р. К. С. 2:1 (1:1). Ворота для Лехії адобули: Порожницький і Литвинський, для РКСу-у Паламарчук. Судді: П. Земак.

Львів. Гасмоней — Польонія 2:1 (0:0). Ворота для Гасмоней адобули: Гені із карного і Кад. Для Польонії Кийн.

ПЕРЕМИШЛЬ. Юнак — Чувай 3:0 (1:0). Дуже гарна гра, якої жертвою впадо по одному змагунів обох дружин, так, що матч закінчився обі дружини в десятку. Ворота для Юнака адобули: Кручек, Гурський і самобича.

САМБІР. Корона — В. К. С. Ярослав 6:2. Заслужена перемога Корони, яка грала дуже амбітно. Ворота для Корони адобули Миколай (3), Джовісський (2) і Барбара. Для ВКС-у Литвинський і Вальтес. Суддя: І. Вігда.

ТАБЕЛЯ ОКРУЖНОЇ ЛІГИ.

1. Чорні	21	31:11	60:24
2. Гасмоней	20	26:14	31:18
3. Україна	20	26:14	41:28
4. Польонія	20	26:14	41:31
5. Погонь (Стр.)	19	22:16	49:28
6. Р. К. С.	20	21:19	25:22
7. Юнак	21	21:21	46:42
8. ВКС Ярослав	21	21:21	26:30
9. Лехія	20	20:20	47:40
10. Погонь І. Б.	20	19:21	43:45
11. Ресовія	19	18:20	31:41
12. Чувай	20	13:27	23:47
13. Корона	21	10:32	37:81
14. Сокі І.	20	8:32	17:42

МИСТЕЦТВА А-КЛАСИ

ПЕРЕМИШЛЬ. Сян — Лерія (Норсено) 8:1. Ворота для Сяну адобули: Гібаевіч 2, Оуєвський 2, Ходяк, Рашівський, Турко і одні самобичи. Сян заграв чи не найбільшій своїй меті у цьогорічному сезоні. Доводилося грати напад, який не міг адекватно порозумітися. Своєю високою перемогою адекватно Сян у першу чергу безнадійному воротареві Лерії, який міг бодай в воріт оборонити. Та не зважаючи на слабу гру, Сян переважав увесь час і при кращій отриманій диспозиції нападу міг виграти ще більше. Лерія закінчила свій матч у вісімку, тому що судді адекватно у другій половині трьох змагання за брутальну гру.

БОРИСЛАВ. Надія — Дністер (Самбір) 5:1 (2:0). Дністер мав уже в 1. хв. нагоду адобути ворота, однак не зміг адекватно. До 30 хв. гра була вирішана, що-ляно пізніше жидівська дружина випіла осягнути перевагу. У другій половині занадто адекватний дош і щовно тоді зазначилася замітна перевага жидівської дружини, яка адобула тех три воріт. У Дністрі добре грав на задній Мартук, середній помічник Краєв і Вальтес, який тех адобув ворота для Дністра. Суддя: м-р Тетерський.

Львів. Чорні ІІ — Україна ІІ 7:3 (4:1). Змагання за мистецтво А-класи реаліза. Дружина України добра в волі, протрала змагання з причини дуже слабой гри воротаря Діни ІІ. Ворота для України адобули: Каратинський, Язвиня і Даниш.

Б-КЛАСА.

СТРИЯ. Скала — РКС 8:0 (4:0). Висока перемога Скали над своїм локалізним суперником. Ворота для Скали адобули: Заплатинський 8, Новак 2, Мостень. Отримав і Палаціна по 1. Дуже добре заграла в на-шій дружині залога на правій бік напад.

Минулої неділі Скала грала мистецкий матч у Скалі з такою ж залою Гредьковом і осягнула перемогу 4:1. Тепер Скала веде в таблиці і має ще най-

НОВИНАІ
„Говерля“ найкращі „Буйтур“
ревери (колеса)
єдиної кооперативної монтівки
Кооп. „ПЛАСТ“
Львів, Городецька 95.
Жадайте проспекта — цінників!

ближчої поділі вирішні змагання в Вільно в Борні в перед собою. Бажаємо нашій дружині мистецтва успіхи.

ДРОГОВИЧІ. Тур — Стшельц (Польонія) 3:1 (1:0). Тур адобув мистецтво Б-класи своїм грун і отримав майбутні зі Скалою (Стрий) у фіналі.

Ц-КЛАСА.

Львів. Степ — Луг 5:0 (3:0). Висока перемога Степу над дуже амбітною дружиною Лугу, яка вела знаменитий отарт до м'яча. Ворота для Лугу адобули: Панчипши, Говіш, Огай, Петрієвський та самобича.

Львів. РКС — Зоря 2:1 (0:0). Брутальність ційої дружини, захопленою і симпатіями в див-ла нападні амаги розвинути на гриші переважали. При тому на всі промахи поліції дивався судді. Рави крізь пальці. Перші ворота отримав РКС з карного, подітованого до Зорі за урону руку, якої занадто не було. Вирішав для Зорі Демилевич. Вирішні ворота для РКСу адали в останній хвилині гра з такою з-оли розбиття Зилиньського, якого безжорданно в та-ша відвели до ліній.

Зоря — як завжди — аголосна протест, а-адаються на те, що господарі грали в такий спосіб сорочинках як українська дружина. Судді в-морував домагаючи Зорі, щоб поліційна дружина від-шила дреси.

БОРИСЛАВ. Газз — Ропник 5:0 (3:0). Мистецтво І-класи. Газз були кращі технічно і тактично. У дру-жні Газз грав колишній амагун України Сиротко, який тех стріляв в воріт.

ДРОГОВИЧІ. Ватра ІІ — Стшельц (Польонія) 1:1.

МИСТЕЦТВА ЮНІОРІВ.

Львів. Білий Орел — Україна 3:1 (3:0). У першій половині перевага Білого Орла, який грав із стра-Після перерви переважала Україна, однак з другої стрілової анемії нападу адобував вона лиш одні го-ла з карного.

МОСТИСЬКА. Сян — Чувай (Мостицька) 12:0. Заслужена перемога юніорів Сяну. Минулої неділі (21.5.м.) осягнули вони в зустрічі з Польонією адекватний вислід 1:1. Справа мистецтва юніорів поки що виріш-на з карного.

ТОВАРИСЬКІ МЕТЧІ.

Львів. Зоря ІІ — Луг (Синілі) 1:0. Добра гра з-агорів Зорі. Ворота адобув Конюмбає.

БОРИСЛАВ. Ватра — Надія ІІ 3:1 (1:1). Товари-ські змагання вирішила Ватра, не осягнувши, у як-ворості.

МІЖДЕРЖАВНІ МЕТЧІ.

ВАРШАВА. Польща — Ірландія 6:0 (3:0). Тільки вислід не сподівався майбутні адекватності польської спортовець. Команди сподівалися змагати Ірландії, ішло радше про висоту адекватності. Висока по перемогла Польща у високих відношенні. Вор-ота для Польщі адобули: Пявотек і Водж по 2, Зам-і Вільмоський по 1. Вислід 20:000.

ЦРІХ. Швайцарія — Англія 2:1. Насправді перемога Швайцарії, яка виступала в чарес білорусів болю потугу.

ДІСЕЛЬДОРФ. Німеччина — Астон Вілла 2:1 (2:0). АМСТЕРДАМ. Шотландія — Голландія 3:1. БЕЛЬСКО. Бельско — Червоні Чорти (Бельск) 3:1 (1:1).

КРАКІВ. Краків — Червоні Чорти 3:1. Ді-зави неофіційної репрезентативі Бельскі.

ПОЗНАНЬ. Познань — Бресля 5:4.

МІЖОКРУЖНІ ЗМАГАННЯ.

ЛЮБЛІН. Львів — Люблін 4:3 (1:2 3:3). Ці зма-гання адобулися в Любліні. Львів переміг за 10-го дозволу. Ворота для Львова адобули: Стри-ман 2 і Краєв 2.

БЕРЕСТЕ. Варшава — Полісія 7:1 (3:0). ВІЛОСТОК. Вильно — Білосток 1:0 (0:0). ТОРУНЬ. Поморя — Познань 4:2 (0:1). СОСНОВЕЦЬ. Лодзь — Басейн 4:2 (2:2).

ЧИ БОКСЕРИ УКРАЇНИ ВВІЙДУТЬ ДО А-КЛАСИ?

В неділю 22. п. м. відбулися у Львові змагання між львівською боксерською секцією та іншими львівськими боксерами. Головою став п. Урбанович. З України вийшли вильно п. Коняшов, до проєкції адекватності Чучман, із анексії адекватності на підтримку адекватності, щоб адекватності А-класу адекватності до 10-го дозволу, в та-м, що ж десетий клас мав усього 10-го дозволу. Цей анексію передають, як побачили в та-м. П. З. Б.

ЩЕ ДО БІГУ З ПЕРЕШНОДАМИ

У висліді адекватності соціального бігу з перешнодами пропонуємо турок Сокола V. в складі: Палаціна і Миколай, який занадто 16. місце з часом 1:30.25.

Мексиканські урядові війська здобули осідок ген. Седілля.

ЛІКВІДАЦІЯ МЕКСИКАНСЬКОГО ПОВСТАННЯ?

З Мексики повідомляють урядово, що урядові війська здобули Лис Пальомас, осідок повстання в Мексику ген. Седілля. Міркують, що з тою хвилиною повстання відкинуто.

Урядові кола твердять, що ген. Седілля мав лише дуже мало зброї та зібрав не більше, як тисячу добровольців.

Не входи на дорогу несподівано!

Ювілейне свято „Просвіти“ у Львові.

Львів очікуване та підготовлюване Свято-Книжні „Просвіти“, що остаточно з незалежних причин з'явилося до вичисленого богослуження в освяченні прапору „Просвіти“ в Соборі св. Юрія у Львові, відомою в неділю 22. травня 1938 р.

Точно в год. 9.45 серед ясного погідного сонця вийшли сходами з під Собору св. Юрія на залу народом площу прапору, почети наші установ з прапором Української Кооперативної асоціації, За ними йшов підтримуваний головою „Просвіти“ д-ром Ів. Брикком та головою Ділового Комітету послом Зіновієм Пеленським найстарший член та одиниць в живих основників „Просвіти“, о. шамбелян Михайло Цегельський, далі прапор „Просвіти“, що його несли три хорунжі, Головні Виділ і Діловий Комітет. У тому місці на всьому Соборі вдарили всі дзвони, а хор співав „Сей день“. Це була перша зворушлива мить Свята.

Сеніори, прапор, Головні Виділ та Діловий Комітет увійшли поміж народ та представники усіх українських організацій під каплицю і усталися: прапор у сні Головного Виділу і Діловий Комітет, ліворуч сеніори та прапори українських центральних установ. Проти самої престолу станув прапор, що його держав хорунжий Ісид. П. Петрик в асисті хорунжих Степана Корешко і Володимира Татоміра.

„Христос Воскрес! Молитвою горячою сердечно вітаємо, між себе приймаємо ювілейний прапор Матері-Просвіти. А прапор наче жінки, якби молитву нашу розумів і службу Богу, піднімав пишні, стрункі, молоді і грається, міниться красками гармонійними і мову свою мовить, наші очі манить, до нашого серця промовляє. Бо не само деревинце, не сам шовк і метал отсей прапор! У нього-ж вилася Божа ласка з ясного неба і дар пребогатий Великого Князя Володаря могутньої Русі-України св. Володимира, дар хрещення святого, в якому водами Дніпра окроплено душі народу. 980-ліття християнської культури українського народу вилася у шовки прапору „Просвіти“. В ній історія живе, у нього вилася наша освіта, що трудом славянських апостолів св. Кирила і Методія нам княгу премудрости подала і очі отворила на святу правду на землі, на благословенній Українській Землі, на землі вольній, Ой прапоре-мріє! Чому ж при тобі та дійсність у тинь ховається, як ховається сонце за чорні хмари. Від сходу до заходу сонця хмари. Дійсність оттака. Бо дійсна доля, доля українського народу, є як доля Симона Кирилейського, що з поля свого прийшов поглянути на Христа. А Христос під хрестом упав. Вороги-ж його хотали його живого на Голгофу довести, щоб Він живий у ганьбі помирав, і побачили вороги душі рамена Симеона і очі його як у дитини добрі, ширі, а поці болю й жаку на від того, що діялося з святою правдою на землі. І не питали вороги і Симеонів не дали нічого спитатися, лиш хрест важкий на його душі рамена поклали і приказали їм обом з Христом іти на Голгофу. Неварістю сліпі вороги забули ще й у Бога спитатися, у скалі Голгофи, чому велів у що хвилямо мовчати, чому Бог мовчить, чому земля під ними не розпадається, не дрожить? Ніщо! Вороги й без питання нежданої ними відповіди діждалися, нежданої відповіди страдальців у їх воскресенні в житті й перемозі! Чи чуєш прапоре?! Послухай повісти за той святій хрест, що його ворог злий як сатана струтив з найдорожчої нам мотилки, що у Каневі на горі, над Дніпром сонце зустрічає. Той хрест святій струтив ворог з мотилки й кинув його на рамена українського народу, хрест такий великий, що його важку тинь ми на своїх раменах відчуваємо, всі відчуваємо, що українське серце у грудях носимо. Тоді то ворог вимовив слово суду над нами — смерть. А хрестоносець відповів, що лож твоє — дявольська лож, то не смерть, то тільки страсть і запевні воскресення святої правди, волі золотої на землі, на Українській Землі. Бо з мотилки встав той, що не амирає, встав геній. Чи бачиш, прапоре, його? Він-же тебе вітає, тебе обіймає і шепче і каже тобі так голосно, щоб ті слова почуло кожне українське серце: Учітесе, брати мої, думайте, читайте... Прапоре! Ти шим словом живий і житимеш, поки сонце сьє! А з Палісцької Білої Гори до тебе приймив другий Добрий Дух і твої шовкові нитки, твої райдужні барви насичує словом живим, могучим: „Виреш ми очі і душі ми виреш, а не виреш милої і віри не виреш, а не виреш любови і віри не виреш, бо руське ми серце і віра руська!“ Словом-приклаго отсього псалму Руського ти живий і вічно молодий житимеш серед поколінь українського народу, бо віра серця його „як Бескид поставилася на любови“. Та чи тільки ті два великі немилує духи вітають тебе нині, наш прапоре? А ми всі? Чи ж очі наші не спочивають на тобі радістю великою, чи серця наші й душі не обіймають тебе вірою й любовою горячою, живою? Так, мріє! Але де ті отки тиски, що нині хотали тут бути, а бути не можуть? Вони тут коло свого прапору. Я їх бачу, я чую їх привітність, чую пошум їх живих душ докочує цього прапору, як вони його вітають, як з нами спільно молитву мовлять як з нами бажаном ясного світла прапор обдають. То тільки ти їх нема. А душі є, душі мільйонів українського народу. Чи чуєш, браття, як докочує прапору серця українців дзвонами дзвонять? Я чую! Бо кажу вам — нема у світі

бренить муха
впрешті... хлоп

В СЛАВНИЙ

„ЗОРЯ“
МУХОЛАП...

такої криці, щоб такі голосні дзвони вибиті в серцях, як голосні удари людських сердець, що люблять! А їх мільйон, тих сердець України, що дзвонять дзвонами Великолюбі, на благословення прапору Матері-Просвіти! В тій сильній мові душі у гомоні сердець мільйонів лежить величність нинішнього Свята. Свято скінчиться, наш Найдостойніший Владика поблагословить прапор на його великий шлях, на яскравий шлях, що тернями стелиться українськими землями, щоб тим, що бачать, очі нагрівають й серця святою правдою на землі українською культурою душі накармляти, а тим голодним правди, ще неярчим, щоб очі отворити і силу впливати, щоб і вони побачили і пішли за прапором на шлях перемоги! Перемоги над чорною годиною і владою тьми, Амінь!

Богослуження закінчилося могутнім „Христос Воскрес“ та мільйонним всьому українському народові, Ювілейці „Просвіти“, і Головному Виділу та всім її членам

ПОСВЯЧЕННЯ ПРАПОРУ

З черги перейшли члени-сеніори, духовенство з єпископом, члени Ділового Комітету, Головні Виділ і запрошені представники центральної до невеличкої каплиці в митрополичій палаті. Там біля ясно освітленого престолу засів з одного боку Е. Митрополит Андрей, з другого Пресв. Будка; перед ними усталися хорунжий та підхорунжий з прапором „Просвіти“. Поруч прапору засіли сеніори та президія Товариства, далі усталися представники всіх наших організаційних центрів. Співав хор пітомців.

Акту посвячення прапору доконав Е. Митрополит Шептицький. Глибокий його голос дзвінкий спів хору та маленька й низька каплиця, набита щирістю людськими, надавали цьому посвяченню спеціальний настрій, якого не переживала досі в нашої історії жодна організація та жоден прапор. Це виглядало справді на якийсь катакомб, в яких невелика горстка ідейників посвячувала своє знамя, щоб звідси з ним іти опісля в життя, несучи світло науки та поступу. Не диво, що багато людей не могло там скрити широго зворушення, сховати своїх сліз...

Після посвячення прапор уперше схилився низько перед Митрополитом, який виголосив невеличке, але, як завжди, глибоко обдумане, мистецьке й бадьоре слово.

СЛОВО МИТРОПОЛИТА

„Велике й радісне торжество 70-літнього ювілею „Просвіти“ обходимо серед таких обставин всенародніх терпіння, що стає неможливо вижити те, що кожний відчуває, кожний розуміє над чим кожний терпить. Ювілей „Просвіти“, що є торжеством цього народу та лучить серця всіх, зібрав сьогодні тільки представників нашим уст...“ у чотирьох мурах цієї малої каплиці. „Просвіта“ у хвилинах радості і смутку горнеться до Церкви, а він шукає помічі і чини дає одиноким, сильну заповуку країної майбутності. Принятий у новітніх насам зичай мовчанням висказувати біль душі, пристосований до сьогоднішньої радісної хвилини, у промовчуванні всього, що нам так важко на серці лежить, нехай буде символом нашого положення — сігнум темпоріс“.

Описав посвячення прапору вий у руки найстарший з членів та одиниць з основників „Просвіти“, символічний о. шамб. Михайло Цегельський та передаючи його голові „Просвіти“ д-рові І. Бриккові, виголосив, як на свій вік, незвичайно бадьорим та грізним голосом таку промову:

АРХІЕРЕПСЬКА СЛУЖБА БОЖА.

За хвилину до каплиці увійшов Преосв. Будка з асисті духовенства. До богослуження вийшли 90-літній о. шамбелян Михайло Цегельський та найстарший і найновіший священники: о. митрат Олексій Вазюк, о. крик. Зіновій Попатинський, о. крик. Юліан Дзерович та о. декан Григорій Гриняк з Винників. Дяконував о. Касюк та пітомець Квасниця. Асистували до богослуження пітомці Духовної Семінарії: Бесарин, Хомак, Походжай, Кисілевський, Заставний і Ленція. На підвищенні під самим драгом св. Юрія умістився збільшений на це Свято святоюрський хор під орудою п. Івана Гуржовича.

Саме богослуження, на яке дуже численно вийшли український Львів, проходило незвичайно тихо: і спів хору і благословення єпископа і молитви св. прапору, що виконаний в робітництво Народного Мистецтва за проектом арт. м. Св. Гордієвського з опрацювання архітектурних та вишарпаних з усіх відомих нам українських прапорів — усе це надавало богослуженню таємного шару.

ПРОМОВІ О. ПРАД. КУНИЦЬКОГО.

Кожні пісні свідчили на підвищенні перед прапором драку станув о. прадят Леонтій Куніцький і терпим дивним голосом почав промову. Боготинський мав таку, що прийшли на богослуження посприхали до нього та з запереченням слухали його слів:

ПРОМОВА О. ШАМБ. ЦЕГЕЛЬСЬКОГО

„Принісся мені нинішньої хвилини, такої для нас всіх дорогої, Батьку Архирею Українського Народу, прийняти той прапор зі зломаним серцем. Той прапор є хрестом перемоги над темнотою, яка колись залягла наш край, перемогти світла. Нехай мені буде вільно кинути спомин і згадати ту хвилину, коли ми зійшлися на Стрілянці на першу нараду в справі „Просвіти“, на Стрілянці, бо тодішні наші достойники відмовляли нам молодим навіть власного кута. Майже все тодішнє наше громадянство та духовенство було напоєно русо-російським патріотизмом. Воно відкинуло гасло весни народів, відкинуло ухвали першого нашого з'їзду, що ми наріз окремішій від московського. Як було до Австрії пізніше — знаєте. Коли нас Австрія здавала на лапку наших сусідів, здавалося, що справді не лишається вже нічого, як тільки звернути свої очі на Росію та звідати ждати помочі. А року 1868, коли ми засновували „Просвіту“, було нашому народові чи не найтяжче. Здається, не було нічого, якби правильним шляхом не пішов був Маркіян Шапківський, що один тільки залишився між нами, бо Головацький пішов потім до москалів, а Вагилевич до ляхів. Щойно 30 літ пізніше молоде покоління кинулося до праці. І було нас на перших зборах „Просвіти“ тільки 64, а серед нас тільки один старший священник о. Заячківський. 70 літ минуло від тої хвилини, такої непомітної, що подобає на те євангельське гірчице зерно. Таким зерном і є „Просвіта“, яка нині є вже всюди, де є українці, навіть в Америці та на Зеленому Кліні. Я думаю, що нема у світі українця, який не знав би про наше Товариство. А крім цього — що найважливіше — воно викресало з нашого народу свідомість і силу, хто він і чия дитина. І це нині час, наріз знає.

Той прапор, який посвячує нині наша Мати і на який щільний наріз так чекає, мусимо прийняти з великим торжеством, але й із великим болем. Та залишається нам віра, що Бог наш Батько і Мати Божа, Цариця Русь-України, не опустять нас, коли припадемо до них. І хоч тут посвячений нині прапор навіть не має змоги показатися на вулицях Львова і буде замкнений, то — а глибоко вірю в це — приїде той час, що прапор „Просвіти“ розвинеться в цілому нашому краю і буде голосно долотіти.

Відаю той прапор у твої руки, пане голово! Бери його у свої кріпкі руки і нехай він у твоїх руках буде все горою! Держи його міцно й твердо! Маш кріпко стояти з ним і кріпко йти, а Бог нас не опустить! З темнотою мусимо осякнати і наш прапор залопотить на рідних нивах та рідних селах!

НА ПОДВІР'Ю ПЕРЕД МИТРОПОЛІЧОЮ ПАЛАТОЮ.

При цих словах д-р Іван Брик, голова „Просвіти“ взяв прапор з рук о. шамб. Цегельського і передав його тимчасово хорунжому інсп. П. Петрику. Потім усі зібрані перейшли на поверх митрополічної палати. А на долин тимчасом багатотисячна маса народу стояла неперушно і нетерпляче ждала появи прапору на бальконі. І коли хорунжий виніс його туди, почувлася гомінна команда: Подірі! Народом пробігла ніби електрична іскра — за хвилину поспіналися одним могутнім поривом грімкі оклики „Слава“ та неугомонні оплески. Гомін історичного дзвону князя Любарта, що озвався в отсю величаву історичну хвилину, додав ще більше торжества моментів. Поруч прапору з'явився за хвилину Е. Митрополит у мітрі й понтифікальних ризах, поруч нього о. шамб. Цегельський, голова „Просвіти“ д-р І. Брик і голова Ділового Комітету З. Полєський. Тисячна маса привітала Митрополита черговою хвилею оплесків та окликів „Слава“, після чого Митрополит поблагословив наріз та привітав його словами: Христос Воскрес! Усе залите морем голів просторе подвір'я Собору св. Юра в одній хвилині почало співати пісню: „Боже великий, єдиний“ і цей момент, коли під прапором „Просвіти“ і яким хрестом у руках Митрополита на бальконі лунала молитва до Бога за долю для України, була символічною для цілого свята, був такий зворушливий, що всі без винятку, старші і молодші, чоловіки і жінки, мали слези в очах.

Після цього духовенство, Діловий Комітет і Виділ, прапор „Просвіти“, представники установ та запрошені гості перейшли до великої аудиторійної салі в тій-же митрополічій палаті, де відбулася присяга хорунжого, вінчання прапору лентами установ і де виголосили свої промови представники наших централ. І в цій салі з'явився Е. Митрополит, що в асистенті Преосв. Будки та ректора о. д-ра Й. Салпо-

го пильно слідував за цією частиною свята. Поруч нього засіли сеніори Товариства, през. д-р Кость Левицький і д-р Антін Горбачевський та — очевидно — на почесному місці одинокий живий з основників „Просвіти“ о. шамбелія Цегельський, який всупереч своєму вікові і довгому богослуженню тримався увесь час дуже добре.

ПРОМОВА ГОЛОВИ ПРОСВІТИ

Перший промовив у цій салі голова „Просвіти“ д-р Іван Брик отсими словами:

„З достойних Ваших рук, Отче Шамбелія, я одинокий живий ще свідку народни „Просвіти“, переніс я прапор „Просвіти“ і сердечно дякую імені Головного Виділу й усього Товариства. Дякую Вам, Дорогий наш Архипастирю, Вам Преосвященний Владико і всьому приявному тут нашому Духовенству. Дякую Вам за ті щирі й горячі молитви, що ними вимолити Ви в Бога благословення на цей символ праці і змагань „Просвіти“. На тих, що під цим переможним знаменем уже єдналися і далі будуть єднатися та всіх тих, що сковані одною думкою, здобуватися будуть на якнайбільшу енергію у щоденній творчій культурній праці, щоб досягнути повноти добра і щастя для українського народу. Прапор цей пригадуватиме заєдно всім теперішнім і майбутнім поколінням, що вони, вірні своїй святій Церкві, вірні своєму народові, мають зберігати національну традицію, мають розбудовувати надбання своїх батьків і сміливо прямувати щораз-то вище й вище соняшним шляхом культурної, повновартної нації. Прапор цей пригадуватиме мільонам просвітан, що ця глибока віра і тверда воля, висока християнська мораль, єдність і здисциплінованість, дадуть їм силу Антея, неустрашимість Архангела, духову міць Мойсея, єдину думку і єдине бажання, що їх ніяка сила ні зломити ні одолати не зможе. Бо сила народу дуже велика, бо готовість його до жертв безмежна. Бо з нами Бог, з нами правда, з нами народ. Кінчу словами привіту одної Філії „Просвіти“: „Допоти, прапоре, як широка Українська Земля! Дай надію зневіреним, додай сили і снаги нам усім до праці для нашого Сонця-Просвіти!“

ПРИСЯГА ХОРУНЖОГО ІНСП. ПЕТРИКА.

„А тепер звертаюся до тебе, Товаришу Хорунжий — тут голова Т-ва повернувся до інсп. П. Петрика, що тримав прапор — з волі Головного Виділу „Просвіти“ передаю тобі отсе посвячене ясне знамя „Просвіти“. По старому звичаю зложиш присягу-приречення. Клякни!“

І голова твердим, зворушливими словами провів хорунжому „Просвіти“, інсп. П. Петрику, що клякнувши перед прапором і підняв руку, такку притягу: „Прирікаю і присягаю, що прапор цей зберігатиму як доробу цінність, держатиму його високо і таким чистим передам його в гідні руки молодшого переємця, яким чистим його сьогодні перебираю. Так мені Боже допоможи, Пречисто Діво Маріє і всі Святі!“

Після цього голова „Просвіти“ д-р І. Брик поцілував прапор і передав його офіційно хорунжому, що поцілунок у свою чергу записав у йому в доріжку вірності і готовості його боронити.

ВІНЧАННЯ ПРАПОРУ ЛЕНТАМИ УСТАНОВ.

Потім, на підвищення вийшов представник української науки, голова Наукового Т-ва ім. Тараса Шевченка проф. д-р Іван Раковський, що до приявних промовив такими словами: „Наукове Товариство ім. Шевченка сердечно вітає найстаршу нашу культурну установу, Товариство „Просвіти“, з її великим сьогоднішнім святом. Наукове Т-во ім. Шевченка пам'ятає завжди, що Товариство „Просвіти“, перебираючи перед 70-ти роками на себе завдання мертвої вже тоді „Галицько-Руської Матиці“, перше взяло на себе обов'язок плекати українське письменство й українську науку. Правда, з ростом її праці треба було що надзвичайно важку ділянку нашого національного життя передати окремій, для цього призначеній організації і задля цього п'ять років після народни „Просвіти“ засновано наше Наукове Товариство, що довгі роки опісля було єдиною нашою науковою установою на всіх українських землях. Власне предтечою цього Наукового Товариства була наша Ювілейка і тим пильно стежить за буйним розвитком Матері українських товариств і своєї старшої поєстри, Товариства „Просвіти“ та завжди тішиться величними успіхами її праці. І тепер, вінчаючи цей ювілейний прапор „Просвіти“, гаряче бажемо їй якнайкращого дальшого розвитку на честь і славу української культури. Наша, всім нам така дорога „Просвіта“ нехай живе і розвивається. не-

хай під цим своїм прапором об'єднує всі український наріз у праці для добра і щастя України, нехай веде його до боротьби за правду — до остаточної перемоги!“

Д-р Іван Раковський перший унісав прапор „Просвіти“ від Наукового Т-ва лентами. Після нього на підвищення вийшов представник української Кооперативної през. Павликівський і в своїй промові представив тісний зв'язок „Просвіти“ з розвитком всього нашого економічного життя. (Цю промову помістимо завтра окремою лентою, якою през. Павликівський унісав прапор української Кооперативної през. „Просвіти“, друга: Третю ленту, після балькони „Просвіти“ припинив голова Рідної Школи проф. Іван Луцивський, а потім уже чергою підняв представники різних українських централ, установ і вінчали прапор своїми лентами. Вночі підписували приявні інстечу переклад нову грамоту посвячення, на якій першим писали Е. Митрополит, Преосв. Будка, о. шамб. Цегельський та сеніори: д-р К. Левицький і д-р А. Горбачевський.

ЗАКІНЧЕННЯ.

Цю офіційну частину закінчив промовою голова Ділового Комітету посол Зимої Павликівський, дякуючи Митрополитові, Єпископам, сеніорам та представникам установ від Ділового Комітету й мільонів тих просвітан з всього краю, з океанів і з далеких світів, що прийняли духом були на цьому свято та приїмали йти з прапором „Просвіти“ вперто до добра і краси. Накінце всі приявні відспівали національний гимн і на цьому свято посвячення прапору та й саме святкування кинуло у Львів скінчилося.

НОВА КНИЖКА
БІБЛІОТЕКИ
„Д. І. О.“

ОЛЕНА ЦЕГЕЛЬСЬКА

ГАНУСЬКА ЙДЕ ДО МИ
повість.

184 СТОРІНОК.

ЦІНА 12 К.

„Історія сільської діточки, що в неї. Трукаваць у „сезоні“. Заліз великопанських перфум.“

ЗАМОВЛЯТИ: „Діло“, Львів, Ринк 10 або у всіх гарнях.

Боротьба з фашизмом у Бразилії

Бразилійська влада перевела цілу арештувань серед групи інтегралістів, провідник Плініо Сальдаро — як твердять — хотів завести у Бразилії фашистський лад з королем у проводі, яким мав бути Браганца та „провідником“, яким мав бути сам Плініо. Визниці у Ріо де Жанейро та в іншому місті Ніктеруа такі переповнені, що арештованих мусіли перевести на острів Гранде. Між арештованими багато державних урядовців, багато моряків, двох священиків, кількох б. офіцерів. У зв'язку з замахом на президента республіки видав декрет про смертні кари смерті, яку завела конституція листопада минулого року. Преса повідомляє, що між арештованими є багато відомих діячів та італійський журналіст, редактор „Газетта дель Пополю“ Цезар Ріосі. Цією останньою знайшли документи, які показують, що інтегралісти просили уряд інтервенції на свою користь, щоб як дійдуть до влади, створять у себе великий випадок потреби військової бази та великий резервуар.

РУМУНСЬКИЙ ПРЕМ'ЄР ВИКАЗ
КРАКОВА.

У другому дні побуту у Польщі прем'єр був у варшавській православної церкві, приймав його митр. Діонісій та інші єпископи. В гол. 22.40 часі вийшов з почотом до Кракова.

Кріза нормалізації в освітленні німецького щоденника.

„Франкфуртер Цайтунг“ ч. 254-255. описує від наголовком „УНДО“ останні події на терені українсько-польських взаємин. Після короткої згадки про скількість українців у Польщі та еволюцію української політики від ірредентизму і соціофіліства (?) до конструктивної спів-

праці з урядом, „Франкфуртер Цайтунг“ являє крізу нормалізації та подає недавні резолюції УНДО. Замітка кінчиться згогодом, що уряд береться поважно до розв'язки української справи в Польщі, бо не хоче робити собі нових труднощів у часі кризи в урядовому таборі...

Чеська гранична сторожа убила 2-ох німців.

ЗАГОСТРЕННЯ ЧЕСЬКО-НІМЕЦЬКИХ ВЗАЄМИН.

В суботу ранком верталася роверами з Хелу двох німецьких селян: 25-літній Ніколас Бем і Георг Гофман. Коли вони переїздили коло казарм граничної сторожі, впали нагло два стріли: Гофман загинув на місці, Бем проповз ще кілька метрів у напрямі казарм. Мешканці сусідніх домів вибігли на вулицю, але їх воєнки прогнали. По двох годинах перевезено Бема до лікарні, де він помер. З його оповідання виходить, що його пострілено зовсім несподівано.

ПРИЧИНА ВБИВСТВА.

В год. 5.50 прибув на місце події німецько-судетський посол д-р Кельнер, який устійнив хід інциденту; виявилася, що перед вистрілом гранична сторожа не остерегала.

Чеський урядовий комунікат стверджує, що чеські жандарми мусіли вжити зброї, бо оба німці, їдучи роверами в підозрілих обставинах, не послухали приказу і не зупинилися.

Німецьке Інф. Бюро запитує, як можна стріляти до людей, хочби все те „відбувалося в підозрілих обставинах“ та гостро осуджує існування адміністрації.

ГЕНЛЯЙН ЗАЖАДАЄ ВЛАДИ В СУДЕТАХ, БО ПРАГА НЕ МОЖЕ ЗАПЕВНИТИ НІМЦЯМ БЕЗПЕКИ.

З приводу вбивства двох судетських німців трінула німецька преса загальні атаки. Настільки гострої кампанії проти Чехословаччини ще ніколи не було. Вісти про події в Чехословаччині подає німецька преса під багатомовними наголовками, як наприклад: „Мала війна“, „Нечувана провокація чехів“, „Систематичне полювання на людей“, „Звірське вбивство двох німців“, „Кво вадіс, Прага?“, „Прага не панує вже над ситуацією“.

Німецька преса підкреслює, що Німеччина не може далі байдуже обсервувати подій у Чехословаччині, німецький уряд займе активніше становище супроти подій в Чехословаччині.

Німецькі політичні круги вважають, що судетські німці повинні домагатися рішуче забезпечення для їхнього загроженого життя і майна. Чеська поліція і жандармерія не можуть того їм дати, тому Генляйн мусить зажадати, щоби на території, замешкалій німцями, передати владу і відповідальність за безпеку йому і його відділам „Фрайвілгер Шудцлінст“. Колиб чеський уряд не виконав цих домагань, це могло бести до зовнішньо-політичних комплікацій.

ПЕРЕГОВОРІ МІЖ ЧЕХОСЛОВАЦЬКИМ УРЯДОМ ТА ПРОВОДОМ СУДЕТСЬКО-НІМЕЦЬКОЇ ПАРТІЇ.

Комунікат проводу партії судетських німців стверджує, що політичний комітет проводу партії радить від п'ятниці безперервно. Він надіслав до прем'єра Годжі посла Франка, що радив з прем'єром цілий день. Посол Франк знову до прем'єра, що мобілізація резервістів та інші кроки військової влади викликали між населенням напружену атмосферу. Те саме сказав посол Франк і Нойвірт міністрові внутрішніх справ. Оба німецькі послы заявили, що вони готові до співпраці над вдержанням ладу, але лише засобами згідними з конституцією.

ДАЛЬШІ ЧЕСЬКІ НАПАДИ НА НІМЦІВ.

У п'ятницю ввечері окупили чехи „Німецький Дім“ у Моравській Остраві, де тоді відбувалися збори і почали вигукувати протиполітичні оклики, домагаючися розв'язання зборів: дійшло до бікни. До пізньої ночі маніфестували чехи проти Генляйна.

У Брії ще помітне схилювання по подіях минулої чверта на п'ятницю. Підчас маніфестації чеські студенти і робітники вибили шибки в німецьких домах і крамницях та побили чеських німців. Арештовано кількадесят осіб. Також у інших містах, зокрема шлезьких та моравських, дійшло до інцидентів

КОМУНІКАТ ПАРТІЇ ГЕНЛЯЙНА.

Партія Генляйна проголосила комунікат, в якому заявляє, що якінебудь переговори про воду судетських німців з чехословацьким урядом так довго не матимуть вартості ані цілі, доки уряд не створить атмосфери, яка матиме змогу справедливо та на довгий час вяснити положення. Політичний комітет партії стверджує одночасно, що події останніх днів кажуть сумніватися в те, що деякі чеські кола бажать собі, щоб таку атмосферу створити.

Ціла людність округи судетських німців — каже комунікат — підтримує своє становище, що треба перед якиминбудь переговорами устійнити вступні умовини. Цю вимогу судетські німці спирають на довголітньому досвіді, який змусив їх виступити з урядового блоку і протиставитися коаліції, що мусить приняти на себе повну відповідальність за теперішні рішення.

НОВИЙ ПРОКУРАТОР УССР.

Прокуратор СССР Вишинський заіменував Яценіна прокуратором УССР.

НОВИНКИ.

— Футра до переховання на літо приймає „ХРОМ“, Львів, Руська 20., тел. 271-83. Поручає лиси, тхорі, пелеринки, перефасонує уживані футра. 968 —10

— Лиси, пелеринки, краватки з футер виконує і поручає Юліян Глушевський, Львів, пл. Капітульна 3, і телефон 254-46. Приймаю футра до перехову літом. 3229

— В елегантну урядженім пансіоні „Надія“ в Черчі приємно буде мені повитати тамтогорічних моїх Гостей. Марія Томашівська, Львів, Тереси 2 Б. Тел. 267-21. 1077 —3

— Остання натура. Іспит зрілості, що відбувся у Філії Держ. Гімназії з укр. мовою навання у Львові в днях 16—21. ц. м. зложили (гум. тип): 1. Бабяк Орест, 2. Бучко Володимир, 3. Букало Збигнів, 4. Чуловський Роман, 5. Дольницький Мстислав, Василь, 6. Дорожинський Юрій, 7. Дудкевич Євген, 8. Джиджора Юрій, 9. Фединський Євген, 10. Фостяк Михайло, 11. Філіпович Остап, 12. Гачкевич Богдан, О., 13. Галушка Володимир, 14. Горбаль Роман, 15. Янків Богдан, 16. Климкевич Роман, 17. Климків Володимир, 18. Коблик Богдан, 19. Комар Володимир, 20. Корецький Ярослав, 21. Коробій Тарас, 22. Костельник Іреней, 23. Ковальський Юліян, 24. Крілик Мирослав, 25. Кухар Роман, 26. Лаврівський Володимир, 27. Макар Володимир, 28. Мрич Роман, 29. Мурський Лев, 30. Нарембік Теодор, 31. Нидза Степан, 32. Охримович Константин, 33. Панчук Богдан, 34. Панчук Володимир, 35. Паньків Володимир, 36. Посащкий Людомир, 37. Пруднів Богдан, 38. Пшик Іван, 39. Пшик Василь, 40. Рошкович Маркель, 41. Саєрук Іван, 42. Скіра Іван, 43. Слюзар Володимир, 44. Солоній Іван, 45. Тютюко Остап, 46. Волошинівський Любомир, 47. Заклінський Роман, 48. Зварич Юрій. Клас. типу: 49. Бородієвич Роман, 50. Наклович Богдан, 51. Пурий Леопольд, 52. Тихий Степан, 53. Завадовський Володимир; при письмовному іспиті репробовано трьох, при усному одного.

— Хвиля холоду від моря. Хвиля холоду, що знову навістила нашу країну, йде від півночі. На польському побережжі, після нагальної спеки, прийшла охолода, що ніччю на Кашубах позначилася навіть приморозками. Над морем утримується дуже низько мряка, що спричинює дальшу охолоду. Вітер з північного сходу далі втримується і приносить багато змйна.

— До 148 держав можна вислати летунську пошту з Польщі. Міністерство почт і телеграфу видало новий розклад поштових летів у краєві та закордонній комунікації. Одночасно опрацювали тарифу летунських посилок до всіх європейських і заморських держав. Тепер можна вислати летунські листи з Польщі до 148 держав. В останньому часі налаждали зв'язок з Абіссинією, Родезією та Гватемалею

— Мистецькі світлин на фото-матеріал з фірми Е-компл, Львів, Сикстуська 29, тел. 203-30.

— Хто виграв на лотерії. В нинішній тягненні Класової Лотерії впали такі більші вигри: 75.000 зол. на ч. 138135; 15.000 зол. на ч. 128595; 10.000 зол. на ч. 44987, 61317; 5.000 зол. на ч. 13434, 14726, 19364, 29109; 2.000 зол. на ч. 3166, 4505, 6410, 9313, 16291, 24065, 31503 33942 36010 39456 46126 55308 66800 80973 94049 108886 123179 128043; 1.000 зол. на ч. 1879, 10347, 13183, 25467, 29555 35824 39588 40409 51331 55524 58430 61069 61830 65869 66660 70017 71007 72165 74056 79674 81295 81410 82483 90644 105574 108320 109253 109645 112363 114372 115326 116438 128107 132009 154143 156616 157517.

— Борислав без світла. В неділю, 22-го ц. м. в год. 18-тій пройшла над Бориславом буря з грозами. Один грім ударив у головний кабель Електричного Товариства. Наслідком ушкодження кабеля у цілому Бориславі згасло світло.

— Лікуванці напливають до Заліщик. Останні гарні, соняшні і теплі дні збільшили наплив лікуванців до Заліщик. Вже тепер у Заліщиках перебуває понад 500 осіб. Пересічна температура в сонці доходила в останніх днях до 49 ступнів

— Львівська хроніка. Ніччю з неділі на по- ділок на дереві біля знесінського цвинтаря, пс.4 Цвинтарий вулиці, повісився 21-літній Адам Румій, безробітний, замешкалий при вул. Старознесінській 19. Причина самогубства брак праці та засобів до життя. — Рятункове поготівля дало першу поміч 45-літньому Михайлові Бондю і його 5-літній донечці з Левандівки, що затроїлися мясом. Жертви затроєння перевезли до шпиталю. — Бронислава Герман (Політвяна) мала щастя, бо після того, як зголосила в комісаріаті поліції, що на вул. Кармеайтській згубила годинник вартості 50 золотих, зголосився на цей самий, IV-ий комісаріат Михайло Навольнийський і віддав знайдений годинник.

Карльсбадську воду Мільбрун продають змені до домашнього лікування психічно хворими.

— Політичне вбивство у Дембці. Троєх братів Вуйціків, Йосип, голова класового професійного союзу у Дембці (західна Галичина), Едвард й Іван напали на Йосипа Рочинжа, як він виходив з весілля, вдарили його чегалою по голові, а як він упав стріляли до нього з револьверу. Третій з братів добив раненого ножем. Польська преса подає, що це вбивство на політичному ґрунті. В часі ревізії у Вуйціків знайшли на подвійному дні кувара багато матеріалу для комуністичної пропаганди.

— Процес за портрет Вітоса. Голову Строніцтва Людового у радомському повіті, Ястшембського, судили за те, що він в часі якогось партійного свята висівся портрет Вітоса. Старство засудило Ястшембського на 50 зол. гривни, але суд звільнив його від вироку і кари, бо — як каже присуд — суд не бачить ніякого прогину у факті, що Ястшембський висівся портрет провідника людовців.

— Великий процес людовців у Перемішлі. Останнього дня травня почеться перед окружним судом у Перемішлі процес В. Єдинського, члена Головної Ради Строніцтва Людового, що від серпня минулого року перебуває у в'язниці. Процес викликав велике зацікавлення, тим більше, що співарештованим у часі чи теж після селянського страйку Бр. Грушні та емер. капітанові Шрамкові не визначили речиння розправити ані не припинили слідства. Розправа potrиває три дні. Покидали 33-ох свідків, між ними 13 поліційних функціонарів.

— Учитель бичував дітей. В одній вселюдній школі, у рівеньському повіті, викрили зловживання своєю владою учителя, що карав учнів бичуванням. Цей учитель називається Маріян Калат. За побиття учня засудили його на місяць арешту та припинили у виконувати обов'язки.

— Вальдемарас редактором литовського часопису. Появилася чутка, що колишнього диктатора Литви, Вальдемараса, який перебуває тепер у Франції, запросили на становище редактора литовського часопису, що виходить з Шікаго.

— Переходи дорогу, куди йдуть тільки у примовисній лінії, а не поперек!

З друкарні Вид. Спілки «Діло». Львів.